

SCRIERI PENTRU COPII,
DE LA BUNICA
14.

VICTORIA FURCOIU

TEATRU PENTRU COPII

ediția a II-a, revizuită și adăugită

*Editura Arco Iris,
Mărcuș, 2025*

CUPRINS

PROBLEMA LUI TRICĂ	07
CÂINELE MOFTUROS	23
VULPEA PĂCĂLITĂ DE URS	31
CÂINELE ȘI PISICA	44
PISOIUL ȘI ȘORICELUL	48
VULPEA FURĂCIOASĂ	53
CAPRA CU TREI IEZI SUPRAVIEȚUITORI	65
PREȚUL ÎNGÂMFĂRII	90
CÂNTECUL VULPII	95

SCENETĂ – PROBLEMA LUI TRICĂ (Matematică și umor)

Personaje: TRICĂ, MARIA, STRĂBUNICA și RADU

Rezumat: Trică, un băiat de clasa a V-a (primul trimestru), foarte inteligent, dar mai puțin silitor, mai dezinteresat de lecții, mai delăsător, își pierde orarul. Ca să poată afla temele pentru a doua zi, este nevoit să apeleze un coleg al cărui număr îl avea notat sub forma unei probleme de matematică, pe care refuză să o rezolve (considerând-o absurdă). Însă, după încercarea de a găsi alte soluții (apelând la sora lui mai mare, din clasa a IX-a), ajunge tot la problemă, o rezolvă foarte repede, dându-și seama în final că adevărata lui problemă este alta decât una de matematică sau decât cea de inteligență.

Scena este împărțită în două. În jumătatea din dreapta, privind din față, mai aproape de marginea scenei, pe dreapta – o masă/birou, cu un scaun și un coș de gunoi. În aceeași jumătate – mai în spate, tot pe dreapta – o ușă sau ieșire în culise. În jumătatea din stânga, în mijloc, un fotoliu-balansoar și lângă el, în dreapta – o măsuță cu un telefon mobil pe ea.

TRICĂ (intră în scenă, din partea dreaptă și se trântește pe scaun): Uuff!! Greu mai e să fii elev! Mai ales în clasa a V-a. Mai mulți profesori, mai multe obiecte, mai multe pretenții, (oftează) nimic nu mai e la fel.

Adică... aproape nimic, că, dacă mă gândesc mai bine, tot la fel trebuie să mă scol de dimineață, să sar din pat, speriat ca de cutremur, la auzul aceluiași îndemn disperat al mamei. (*imitând vocea ei*) „Încă ești în pat? Mișcă-te mai repede, că iar o să întârziem toți din cauza ta!” Parcă e obligatoriu să plecăm toți odată! (*Se ridică, se uită în jur.*) Unde mi-o fi ghiozdanul? (*mai tare, către public*) Știe cineva unde mi-am lăsat ghiozdanul?

(*I se răspunde din public*): Nuuu!

TRICĂ (*dând din mână*): Nu vă faceți probleme, nu mă așteptam la alt răspuns! (*Se plimbă prin încăpere.*) Sigur, nu știe nimeni, nu-mi dă nimeni o mână de ajutor, tocmai când am un chef nebun să-mi fac „prețioasele” alea de teme! (*Duce o mână la cap, gânditor; apoi, către public*) Știu că am plecat de la școală cu el în spate. Da, chiar mă gândeam de ce se îngreunase așa, că doar nu scrisesem nimic în plus. Știți, mie nu-mi prea place să iau notițe. Le pot cere de la colegi. Așa, mai zăbovim și noi la telefon. Aaa! Am un mesaj! (*Scoate telefonul din buzunar, butonează; după o mică pauză, râde.*) Ia uite și ăștia de pe Răs-Tok! (*Râde uitându-se pe telefon.*) Ce taree...! O pisică a mușcat un câine care, de frică, s-a aruncat în piscină, iar ea îl așteaptă... (*Râde și continuă.*) Îl așteaptă la marginea piscinei și îi trage câte-o labă zdravănă, când vrea să iasă!

MARIA (*se aude din culise*): Trică!! Iar ți-ai lăsat ghiozdanul în ușă, să ne împiedicăm toți de el!

TRICĂ (*lasă telefonul pe masă, se îndreaptă spre culise*): Auzi, draguță? În primul rând, care toți? Că doar tu ai

intrat! Și, dacă te deranjează ghiozdanul meu, fă bine și teleportează-l până aici! (*spre public*) E soră-mea, exemplul pozitiv al familiei. E-n clasa a IX-a, la un renumit liceu sau Colegiu Național, cam așa ceva. Valoroasă, nu? Dar cât a... tocit, pardon!... muncit pentru asta... (*I se aruncă ghiozdanul din culise.*)

TRICĂ (*spre culise*): Mulțumesc, dar mai frumos nu se poate? (*spre public, ridicându-și ghiozdanul și întorcându-se spre masă*) Am deranjat-o, că la cât e de tocilară, sigur se grăbește la teme.

MARIA (*apare nervoasă*): Dacă mai zici așa, să știi c-o să-i spun mamei! (*Se retrage.*)

TRICĂ (*ironic, spre ea*): Scuze! Am glumit domnișoară... pârâcioasă! (*Se așează pe scaun, la masă, pune ghiozdanul jos, ia telefonul.*)

MARIA (*revine furioasă, se oprește lângă el, îi ia repede telefonul*): Și cu telefonul n-ai voie, decât după ce îți faci temele! Așa a spus mama!

TRICĂ (*repetă în urma ei*): Așa a spus mama! (*la ghiozdanul.*) Ia, să vedem... (*îl deschide*) Ia ce avem de învățat... (*Caută prin ghiozdan.*) Ooo! Cum să vedem, dacă n-am orar?! Îl aveam pe o foaie..., dar am uitat-o la școală, în bancă! (*Se gândește.*) Adică... nu chiar în bancă, pentru că într-o pauză am transformat-o într-un mic avion pe care l-am direcționat în capul colegului care ștergea tabla, iar el l-a ridicat de jos și l-a dat în coș, deci a rămas în coș, sigur! (*Se ridică, se plimbă gândindu-se; apoi se întoarce spre public.*) Ce pot să fac? Nu-mi rămâne decât să sun un coleg, dar cu ce să sun, dacă n-am telefon? Iar dacă o rog pe

domnișoara să mi-l dea, n-o să accepte. Oricum, n-aveam nici pe care coleg să sun, pentru că unii – foarte conștiincioși – își închid telefoanele în timp ce-și fac temele, iar alții sunt restricționați, adică li se confiscă și lor, ca și mie, telefoanele. De cine? Cum de cine? De părinți! Ei au drepturi depline asupra telefoanelor! N-ați auzit? (*îngânând din nou*) Așa a spus mama!! Sau ce? La voi... e altfel? (*Zâmbește optimist.*) Aaa! Aș putea să-l sun pe colegul meu de bancă, Radu! El are un telefon nou și nu-l închide, dar îl lasă în grija străbunicii lui, care are aproape 100 de ani. Mă rog, poate îl aude el înaintea ei. Ia să vedem! (*Scotocește prin ghiozdan.*) Mi-l notase el undeva... da, aici, pe un bilețel, (*scoate o hârtie mototolită, o netezește*) noroc că nu l-am aruncat. (*Citește.*) Număr de telefon – Radu. (*mirat*) Poftim? O problemă? Hm, pare interesant! (*Citește tare, rar, apoi, din ce în ce mai repede.*) Aflați numărul de telefon al unui coleg, Radu, dacă are prefixul 0763, apoi cinci numere pare, consecutive, de la 1 la 10, inclusiv, a căror ordine o stabilim astfel încât, dacă din suma lor (care adunată cu suma celor 3 cifre din prefix dă 46) scădem cifra zecilor sumei primelor patru cifre, rezultă un număr par, care – împărțit la 7 – va avea ca rezultat a treia cifră din numărul de telefon, cifră pe care, dacă o înmulțim cu 2, o aflăm pe a patra (care, la rândul ei, împărțită la a treia dă ca rezultat prima cifră din cele cinci), iar a doua este suma primei cifre cu a treia... (*aruncă foaia de hârtie la coș, ridică mâinele în sus, enervat.*) Uuuf!! Serious? Să stau să rezolv o problemă enervantă și aiurită, ca să aflu un număr și să pot vorbi la telefon? Nu știu ce i-a venit să-mi scrie numărul sub forma unei probleme!

Cred că a vrut să mă provoace. E rivalul meu, la mate, dar n-o să-i dau satisfacție, nu! Mai bine pot afla numărul de la sora mea, că ea e colegă de clasă cu sora lui Radu și sigur are numărul ei notat în carnet. Numai să vrea! (*Se îndreaptă spre culise.*) Mariaaaa! (*mieros*) Surioara mea dragă, poți să vii puțin? Vreau să te rog ceva!

MARIA (*intră; pe ton răstit*): Auzi, piciule? Când vrei să rogi pe cineva ceva, te deplasezi, nu îl chemi la tine! Ce vrei? Nu mai sunt pârâcioasă și tocilară?

TRICĂ (*spășit*): Iartă-mă, știi că... eu...

MARIA (*pe același ton*): Știu că la capitolul bună-purtare sau bune maniere ești... varză! Hai, spune ce vrei, că am de învățat!

TRICĂ (*serios, rugător*): Mi-am pierdut orarul!

MARIA: Și nu vrei cumva să ți-l caut eu?

TRICĂ: Nu, vreau să-l sun pe Radu, colegul meu, să-l cer de la el și am nevoie de telefon.

MARIA (*iese și se întoarce repede; îi dă telefonul, apoi i-l ia*): Stai! Spune numărul că ți-l formează eu și după aceea te las să vorbești!

TRICĂ (*rugător*): Da, știu că mă lași, dar n-am numărul lui de mobil... !

MARIA: Și de unde vrei să-l știu eu? Ce sunt eu? Carte de telefon? (*Dă să plece.*)

TRICĂ (*pe același ton*): Stai puțin! El are o soră la tine în clasă.

MARIA: Da, și? Cum o cheamă?

TRICĂ: Dumitrescu și nu mai știu cum.

MARIA (*categorică*): N-am nicio colegă Dumitrescu! Altceva?

TRICĂ (*dezamăgit*): Aa, da... că n-are același nume de familie cu Radu, e din prima căsătorie.

MARIA (*pe același ton*): Deci... care e numele?

TRICĂ (*necăjit*): Asta e, că nu știu cum o cheamă (*tresărind bucuros*), dar mama ei e colegă de serviciu cu o prietenă dintre ale mamei, știi? O fostă colegă de-a ei... de liceu, care mai venea pe la noi... (*din ce în ce mai repede, gesticulând*), iar fiica ei e verișoară cu... o prietenă a ta, sora unui fost amic al tău, știi... cel cu părul vopsit blond, prieten cu fiul fostei noastre vecine, care s-a mutat în blocul de lângă cofetărie, unde stătea și...

MARIA (*îl întrerupe enervată*): Ce tot îndrugi acolo? Prietena colegei, verișoara prietenei (*din ce în ce mai repede*) sora amicului, prietenul fiului... fostei vecine?! Tu te auzi când vorbești? (*răspicat*) Mama are multe prietene, colegele mele au veri și verișoare, iar eu n-am avut... (*silabisind*) nici-un a-mic vop-sit blond! E clar? (*Continuă pe același ton*) Mai ales, prieten cu... fiul fostei... vecine! Ia uite cu ce aveam eu să-mi pierd timpul!!

TRICĂ (*împăciuitor*): Păi... eu atât, ...mă rog, așa știam!

MARIA (*la fel de ofensată*): Tu atât știi, așa știai, adică... nimic! Când afli cum o cheamă... sau, mai bine,

adună-ți mințile, găsește-ți orarul și nu mă mai deranja, că am de învățat (*Se îndreaptă spre ușă/culise.*)

TRICĂ: Da, fugi la tocit!

MARIA (*întoarce capul spre el*): Ce-ai zis? Vezi, poate o să-i spun mamei că n-ai orar!

TRICĂ: Da, deci nu uita să și pârăști! (*după o foarte mică pauză, strigă*) Aa!! Stai! (*Fuge după ea; rugător.*) Scuză-mă, iartă-mă, surioara mea scumpă, te rog!! Mi-am amintit! Cred că... Grigorescu!

MARIA (*se apropie puțin de el*): Nu cunosc pe nimeni... Gri-go-res-cu, gă-gă-uță! (*Se întoarce spre culise.*)

TRICĂ (*fugind după ea*): Stai, te rog!! Îl am în minte (*se gândește*), deci Dumitrescu... nu..., Grigorescu... nici, cred că e...

MARIA (*se întoarce din nou, zâmbind.*): Să te ajut?

TRICĂ (*bucuros*): Daa! Dacă vrei...

MARIA: O cheamă... (*silabisind*) Gu-ră-căs-că-tes-cu sau... Ui-tu-ces-cu, cel care ești tu în persoană! (*Se întoarce spre culise.*)

TRICĂ (*după o mică pauză; spre ea; foarte tare; bucuros*): Stai!! Nu pleca, te rog!! Acum chiar mi-am amintit! Ionescu! Da, da, Ionescu!

MARIA (*zâmbind ironic*): Am patru colege Ionescu.

TRICĂ (*mirat, dezamăgit*): Serios?

MARIA (*categorică*): Foarte serios!

TRICĂ: Incredibil! Cum așa?